

И ето, сепна се в почуда булеварда:
над него се понесе пурпурна плакарда,
и шепа храбреци
развеха знамето на своята кржв гореща,
и екна смело: „Доле таз война зловеща
и нейните жреци!“

И питаше се целий град смутен и смаян:
„Каква е тая джрзост? Кой е този незнаен
безумец и герой,
тжй властно, който вдига смелите младежи
и сам присжда смжртна днеска си бележи? —
Карл Либкнехт беше той! . .

*

Берлин го помни и навеки ще го помни,
когато на тжлпите гладни и бездомни
подаде огнен знак,
и ехото прозвжни сред сжрцата млади,
и в улиците запламтеха барикади
под пурпурния флаг.

Тогава стенеха вихрушки януарски,
но техний леден джж в сжрцата пролетарски
разпали гнев и стржв.
И ето, робско море се вмиг наежи,
и неговия вик бе буря от гжрмежи
дждж от топла кржв.

